

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobkyně:

V. T. T., nar. X,
státní příslušnost X,
bytem X
*zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha*

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2025, č. j. MV-24214-5/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2025, č. j. MV-24214-5/SO-2025, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 12. 2024, č. j. OAM-31574-15/DP-2024. Tím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o změně některých zákonů (dále též jen: „ZPC“), zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Správní orgány dovodily, že žalobkyně neplnila v předchozí době účel dlouhodobého pobytu, když byla dne 19. 2. 2024 ze studia vyloučena, neboť nedoložila nostrifikovaný doklad o dosažení středoškolského vzdělání. Žalobkyně však poukazuje na to, že žalovaná porušila v průběhu řízení její procesní práva, aplikovaný důvod pro zamítnutí její žádosti není dán, k ukončení jejího studia došlo jen z administrativních důvodů. Od začátku akademického roku 2024/2025 již opět studuje, takže i kdyby důvod pro zamítnutí její žádosti věcně dán byl, neplnila účel pobytu jen po přechodnou dobu. Napadené rozhodnutí má také nepřiměřené dopady do jejího soukromého a rodinného života.

Obsah žaloby

2. Podle žalobkyně odporuje napadené rozhodnutí požadavkům obsažených v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen: „*správní řád*“), neboť správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti. Není tak zřejmé, jak ke svým závěrům dospěly. Správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami legality, zákazu zneužití pravomoci, ochrany dobré víry a se zásadou legitimního očekávání. Dále porušily zásadu materiální pravdy, neboť svá rozhodnutí nedostatečně odůvodnily. Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejm. s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná se podle žalobkyně nedostatečně vypořádala s odvolacími námitkami.
3. Žalobkyně namítla, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí její žádosti z důvodu, že neplnila účel předchozího povoleného pobytu, tedy studium. Tyto závěry nemají oporu ve správním spise a jsou nesprávné. V projednávané věci nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu. Správní orgány pochybily, když dostatečně nezjistily skutečný stav věci. Některá skutková zjištění, ze kterých při svém rozhodování vycházely, přitom nemají oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí založených ve správním spise. Závěr, že žalobkyně do 19. 2. 2024 řádně nestudovala, je založený pouze na spekulacích, neboť ze zpráv vysoké školy takové závěry přímo nevyplývají.
4. Správní orgány dále věc nesprávně právně posoudily. I kdyby jejich skutkové závěry byly správné, tento skutkový základ nepostačuje k aplikaci v projednávané věci užitého důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Je třeba namítnout, že žalobkyni bylo s platností od 19. 2. 2024 ukončeno studium, ale došlo k tomu z formálních, resp. administrativních důvodů, a sice pro nedoložení rozhodnutí o nostrifikaci zahraničního středoškolského studia s maturitou. Rozhodnutí o nostrifikaci přitom vydává příslušný krajský úřad a okamžik, ke kterému je rozhodnutí o nostrifikaci vydáno, nemůže žalobkyně přímo ovlivnit. Žalobkyně byla s přihlédnutím k individuálním okolnostem posléze opět na vysokou školu přijata poté, co již rozhodnutím o nostrifikaci disponovala, a v akademickém roce 2024/2025 řádně studuje. Zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) ZPC se jeví jako přepjatý formalismus. I kdyby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobkyně neplnila účel studia, jednalo by se o neplnění účelu pouze po přechodnou dobu. Pokud se nebudou počítat letní prázdniny, tak se fakticky jednalo pouze o cca 3 měsíce.

5. Napadené rozhodnutí je také nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně studuje v bakalářském studijním programu Hotelnictví, cestovní ruch a marketing, přičemž předpokládaná doba studia je stanovena od 1. 9. 2024 až do 31. 8. 2027. V důsledku zamítnutí žádosti nemůže žalobkyně pokračovat ve svém studiu, za které musí vzhledem k tomu, že se jedná o soukromou školu, platit školné. Žalobkyně žije na území téměř 3 roky. K pobytu na území za účelem studia žalobkyně vynaložila nemalé finanční prostředky. Je třeba zohlednit dobu pobytu žalobkyně na území, jakož i skutečnost, že zde pobývala na základě fikce, která vznikla podáním žádosti. Zároveň je třeba zdůraznit, že se žalobkyně na území nedopustila žádného závadového či protiprávního jednání a vede řádný život. V případě nuceného vycestování do země původu by žalobkyně s ohledem na faktickou situaci na českém velvyslanectví v Hanoji a značné náklady na vycestování a přicestování zpět, by bylo fakticky znemožněno pokračovat ve studiu, čímž by došlo k neplnění účelu pobytu a bylo by velmi obtížné se do pozice studenta v ČR z domovské země navrátit. Dopady rozhodnutí jsou tak pro žalobkyni nepřiměřené vzhledem k aplikovanému důvodu pro zamítnutí žádosti.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázala.
7. Námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná odmítla. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno nepřiměřenost napadeného rozhodnutí dovodit.
8. Vzniklé vazby žalobkyně na území nelze bez dalšího shledávat jako relevantní důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Existence žalobkyní obecně tvrzených společenských vazeb nemůže odůvodňovat zásah do jejího soukromého života, přičemž lze odkázat na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2020, č. j. 17 A 46/2020-38, dle něž v případě, kdy cizinec žije na území státu několik let, si alespoň základní společenské vazby vytvoří vždy. Správní soudy setrvale judikují, že nelze o příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, k tomu žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21. Žalobkyně sice v odvolání namítala nedostatečné posouzení této otázky, ovšem sama ani v řízení v prvním stupni ani v odvolacím řízení neuváděla žádné konkrétní skutečnosti, které by měly správní orgány posoudit a setrvala na zcela obecných tvrzeních.
9. Žalovaná nesouhlasila, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná komplexně posoudila všechny zjištěné skutečnosti, které ze spisového materiálu vyplývají, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se při formulaci závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) ZPC řídila. V rámci napadeného rozhodnutí vypořádala všechny odvolací námitky.

10. Dále uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, napadené rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu a rovněž odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody ji vedly k zamítnutí odvolání žalobkyně, z jakých podkladů vycházela a jakými úvahami se při aplikaci ZPC řídila. K obecně namítaným porušením v žalobě uvedeným žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2016, v němž NSS uvedl, obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body.

Replika žalobkyně

11. Podle žalobkyně vyjádření žalované nepřineslo žádnou relevantní argumentaci, která by zpochybnila důvodnost žaloby. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalované o možnosti analogie žalovanou zmíněným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2020, č. j. 17 A 46/2020-38. Jedná se o rozhodování soudu o otázce předběžného charakteru, tedy přiznání odkladného účinku žalobě. Dále otázka přiměřenosti napadeného rozhodnutí je postavena na hmotněprávních základech vyvěrajících především ze ZPC, zatímco otázka přiznání odkladného účinku je věcí procesněprávní povahy v obecném správním soudnictví. Usnesení jednoho ze senátů krajských soudů navíc postrádá potřebnou judikatorní váhu, neboť proti němu nelze podat kasační stížnost a nelze tak z něj vyvozovat žádné snad i kvaziprecedenční závěry.

Posouzení věci

12. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím obě sporné strany výslovně souhlasily a soud pro konání jednání neshledal důvod. Předestřené otázky, jejichž řešením se musel v projednávané věci zabývat, jsou otázkami právními. Pro jejich řešení není třeba provádět dokazování, neboť obsah správního spisu je pro jejich posouzení dostatečný.
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti.
15. Dne 19. 8. 2024 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Přílohou této žádosti bylo mj. potvrzení ze dne 30. 7. 2024 o přijetí ke studiu na University College Prague – Vysoké školy mezinárodních vztahů (dále též jen: „UCP“) do bakalářského studijního programu Hotelnictví, cestovní ruch a marketing v prezenční formě. Předpokládaná doba studia byla určena od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2027.
16. Ze zprávy UCP ze dne 29. 4. 2024 se podává, že žalobkyně byla přijata do prezenčního bakalářského studia akademického roku 2023/2024 do studijního programu Hotelnictví, cestovní ruch a marketing. Z důvodu nedoložení nostrifikace během prvního semestru

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

studia jí bylo ke dni 19. 2. 2024 studium ukončeno. Informace o ukončení studia jí byla odeslána do datové schránky dne 16. 4. 2024.

17. Z výpisu zapsaných předmětů, které UCP zaslala správnímu orgánu I. stupně dne 25. 9. 2024, plyne, že žalobkyně měla v zimním semestru roku 2023 zapsány dva předměty: Informační a komunikační technologie a Management. Oba měly být ukončeny zkouškou, ale žalobkyně se žádné zkoušky nezúčastnila. Nezískala proto žádné hodnocení.
18. Ve výzvě k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 15. 10. 2024 žalobkyni doručené dne 16. 10. 2024, byla žalobkyně specificky poučena mj. o úpravě obsažené v § 37 odst. 2 písm. g) ZPC: „*Tento důvod se nepoužije pouze tehdy, jestliže Vy sám prokážete, že se jednalo ve skutečnosti o neplnění účelu pouze po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Důkazní břemeno je plně na Vaší straně, neprokážete-li přechodnost neplnění účelu a závažnost důvodů, pro které jste účel pobytu na území České republiky neplnil, může být Vaše žádost z uvedeného důvodu zamítnuta.*“
19. Ačkoliv se žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí dne 17. 10. 2024 seznámila, přičemž avizovala, že se do dne 10. 11. 2024 ve věci vyjádří, neučinila tak ani poté, co byla ode dne 1. 11. 2024 zastoupena v řízení advokátem Mgr. Vratislavem Polkou (ten přípisem ze dne 4. 11. 2024 požádal o možnost nahlédnout do spisu, což mu správní orgán I. stupně umožnil, ale zástupce žalobkyně této možnosti nakonec nevyužil). Žalobkyně tak před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložila jen potvrzení o studiu v akademickém roce 2024/2025.
20. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila účel svého pobytu minimálně od 19. 2. 2024, kdy ji UCP vyloučila ze studia, a to až do 3. 9. 2024, protože povolení k pobytu jí bylo vydáno s platností od 23. 8. 2023 do 3. 9. 2024. Ačkoliv přitom byla studentkou do 18. 2. 2024, z přehledu jejího studia plyne, že žádné studijní povinnosti neplnila, přihlásila se jen na dva předměty a nepodrobila se žádné zkoušce. Neplnění účelu pobytu se tak nedálo jen po přechodnou dobu, ale o podstatnou část doby platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu. Ani na zaslanou výzvu přitom žalobkyně nesdělila žádné, natožpak závažné důvody, které by jí v plnění účelu pobytu bránily. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti také nebude podle správního orgánu I. stupně představovat nepřiměřený zásah do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, když ta je na území ČR teprve od září 2022 a rodinné vazby má stále ve Vietnamu.
21. S těmito závěry se v napadeném rozhodnutí ztotožnila k odvolání žalobkyně i žalovaná.
22. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy.
23. Podle § 44a odst. 1 ZPC: „*Dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit (...).*“ Dle třetího odstavce věty druhé téhož zákona: „*Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*“
24. Dle § 35 odst. 3 ZPC: „*Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“
25. Podle § 37 odst. 2 písm. g) ZPC: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno;*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

26. Především soud konstatuje, že převážnou část námitek obsažených v části A žaloby není možno považovat za žalobní bod. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvádí, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. NSS k tomu ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 6 Azs 101/2004-52, uvedl: „*Žalobní musí být formulován konkrétně, aby byl jasně vymezen předmět soudního přezkumu. Připuštěním vágních a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl.*“ Žalobní bod je tedy spojením jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení. V předmětné části A žaloby jsou však navrženy odkazy na specifikovaná zákonná ustanovení, aniž by z nich bylo patrné, čím mělo být jejich porušení zapříčiněno. Tyto námitky proto soud nebude blíže vypořádávat, neboť by tím fakticky za žalobkyni domýšlel jeho argumentaci, což je nepřipustné (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou lze ještě dovodit z výtek, které žalobkyně žalované adresuje s odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu, uvádí soud ve stejné míře obecnosti, ve které je tato námitka uplatněna, že napadené rozhodnutí a ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelností netrpí. Je z nich totiž patrné, jaký skutkový stav správní orgány vzaly za prokázaný, z jakých při tom vycházely podkladů a důkazů, jak tyto hodnotily. Seznatelná je i aplikovaná právní úprava a způsob vyvození právních závěrů. Soudu je z obou rozhodnutí jasné, jakými úvahami se správní orgány řídily, i jak naložily s námitkami uplatněnými žalobkyní.
27. V části B žaloby uplatnila žalobkyně námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. I tato námitka je nicméně uplatněna natolik obecně, že z ní nelze dovodit, v čem konkrétně žalobkyně spatřuje nedostatky skutkového stavu, jak jej správní orgány v projednávané věci zjistily. Prosté konstatování, že aplikovaný důvod pro zamítnutí její žádosti není dán a nemá oporu ve správním spise, je nedostatečné, neboť žalobkyně byla povinna vymezit, které skutečnosti snad nebyly správními orgány zjištěny, ač být zjištěny měly, resp. ke kterým správní orgány nepřihlédly, ač tak učinit měly.
28. Primárním skutkovým zjištěním, o něž se závěry správních orgánů obou stupňů opírají, je fakt, že žalobkyně byla dne 19. 2. 2024 vyloučena ze studia na UCP. Tento skutkový závěr je plně podložen obsahem správního spisu (v něm je založen seznam studentů, kterým bylo na UCP v akademickém roce 2023/2024 ukončeno studium, jehož součástí je i žalobkyně; dále je ve správním spise založeno sdělení samotné UCP, že žalobkyni bylo studium ukončeno a z jakého důvodu; konečně je zde založen i kompletní přehled jejího studia, z něhož je rovněž ukončení studia patrné). Nebyla-li žalobkyně v dané době studentkou, nemohla plnit ani účel povoleného pobytu. Žalobkyně disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 23. 8. 2023 do 3. 9. 2024, a tento účel tedy neplnila od 19. 2. 2024 do 3. 9. 2024. Soud se přitom se správními orgány ztotožňuje i v jejich závěru, že se tu nejedná pouze o přechodnou dobu neplnění účelu povoleného pobytu žalobkyně na území ČR, ale o dobu podstatnou, jde fakticky o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

polovinu celkové doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tento nosný závěr má tedy soud za obsahem správního spisu plně podložený.

29. Pokud jde o dílčí námitku žalobkyně, podle níž závěr správních orgánů, že řádně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu ani v době před 19. 2. 2024, je jen spekulativní, uvádí soud především, že se tu nejedná o nosný závěr, na němž by bylo napadené rozhodnutí vybudováno (tím je totiž nepochybně hodnocení období od 19. 2. 2024 do 3. 9. 2024). Ani doplňující, resp. nad rámec konstatovaný závěr, že žalobkyně neplnila řádně účel povoleného pobytu ani předtím, však není založen jen na spekulaci správních orgánů. Vychází totiž z přehledu jejího studia předloženého samotnou UCP. Z něj vyplývá, že žalobkyně se v zimním semestru akademického roku 2023/2024 zapsala pouze do dvou předmětů (Informační a komunikační technologie a Management), přičemž se ani z jednoho z nich nepodrobila žádné formě kontroly studia (zkoušce). Žalobkyni lze sice v tomto směru přisvědčit, že z tohoto podkladu není patrné, zda se aktivně účastnila alespoň výuky těchto předmětů, nicméně to není podstatné: součástí vysokoškolského studia je totiž nejen účast na výuce, ale rovněž také plnění studijních povinností (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31). Bez jejich plnění totiž nelze ve studiu řádně pokračovat, tím méně jej dokončit. Žalobkyně se přitom za celý první semestr nepokusila složit jedinou zkoušku (či jinou formu kontroly studia) ani z jediného z pouhých dvou předmětů, do kterých se zapsala. To jistě nelze nazvat svědomitým či cílevědomým plněním studijních povinností, jež vyžaduje podstatnou časovou a intelektuální investici cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33). Proto ani dílčí závěr správních orgánů, podle něhož žalobkyně neplnila účel jí povoleného dlouhodobého pobytu ani před 19. 2. 2024, nelze nazvat nepodloženým, ačkoliv se o něj napadené rozhodnutí primárně neopírá.
30. V části C své žaloby namítá žalobkyně nesprávnost právního posouzení věci. V rámci tohoto žalobního bodu uplatnila žalobkyně dvě dílčí námitky. Jednak tvrdí, že k ukončení studia dne 19. 2. 2024 došlo kvůli administrativnímu důvodu, když nepředložila nostrifikaci svého středoškolského vzdělání, ačkoliv sama nemohla ovlivnit, kdy jí bude rozhodnutí o nostrifikaci vydáno, jednak uvádí, že s ohledem na to, že v mezidobí byla znovu přijata ke studiu totožného oboru na stejné škole, je napadené rozhodnutí pouhým výrazem přepjatého formalismu.
31. Ani tento žalobní bod nepovažuje soud za důvodný. Ve vztahu k první dílčí námitce je třeba uvést, že samo ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) ZPC nerozlišuje mezi důvody, které cizince vedly k tomu, že neplnil účel povoleného pobytu, tj. nevyžaduje, aby tento důvod nebyl jen formální. Vysokoškolské studium může probíhat jen při splnění předepsaných podmínek. V případě žalobkyně představoval jeden z těchto předpokladů také průkaz splnění podmínky dosažení středního vzdělání s maturitní zkouškou [srov. § 48 odst. 1, 4 písm. a) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách]. Žalobkyně však tento průkaz nepředložila ani až do konce prvního semestru, pročez byla ze studia vyloučena. Jakkoli se tu tedy nepochybně jedná o předpoklad vysokoškolského studia formálního charakteru, nic to nemění na tom, že jde o předpoklad nezbytný a žalobkyně jej nesplnila, pročez nemohla ve studiu pokračovat. Nemohla proto ani plnit účel svého povoleného pobytu. I nedostatek tohoto formálního předpokladu pro studium, který má za následek nemožnost

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pokračovat ve studiu, proto postačuje k naplnění hypotézy ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) ZPC.

32. Žalobkyně pak má pravdu, že doklad o obecném uznání rovnocennosti nebo platnosti zahraničního dokladu o dosažení zahraničního středního vzdělání v České republice dle § 48 odst. 4 písm. b) zákona o vysokých školách vydává krajský úřad (srov. § 108 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání). To ale na věci nic nemění: bylo povinností žalobkyně tento doklad předložit, a tedy si jej i v potřebné době zajistit. V této souvislosti lze jen poznamenat, že žalobkyně ve své žalobě vůbec nereaguje na závěry žalované obsažené v napadeném rozhodnutí na str. 10-11, mezi nimiž zaznělo: „*Komisi sice není známo přesné datum, kdy účastnice řízení o nostrifikaci svého středoškolského vzdělání požádala, neboť to v rámci svého odvolání neuvedla, a to přestože se odvolávala na délku řízení o vystavení tohoto dokladu. Nelze si však nepovšimnout toho, že účastnice řízení požádala dne 5. 9. 2023 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bakalářského studijního programu Hotelnictví, cestovní ruch a marketing na UCP, který jí byl prodloužen od 23. 8. 2023 do 3. 9. 2024. Naproti tomu z čísla jednacího a spisové značky, pod kterou byla vydána nostrifikační doložka ze dne 19. 6. 2024, vyplývá, že spis k ní byl založen v roce 2024. Uvedené tedy nesvědčí o tom, že by se účastnice řízení snažila zajistit si nostrifikaci svého středoškolského vzdělání včas ještě před započítáním studia, přestože s cílem vysokoškolského studia na území v září 2022 přicestovala.*“ Pokud žalobkyně ve své žalobě nijak tyto závěry nespornuje a ani se nesnaží jakkoli vysvětlit svůj liknavý přístup, v jehož rámci žádá o nostrifikaci svého středoškolského vzdělání, které představuje nutnou podmínku pro její vysokoškolské studium, nejdříve po roce a půl poté, co na území ČR přicestovala za účelem tohoto vysokoškolského studia, vyznívá její argument, že datum vydání rozhodnutí o uznání rovnocennosti nebo platnosti zahraničního dokladu o dosažení zahraničního středního vzdělání v České republice nemohla nijak ovlivnit, poněkud hlouše. Ze shora citované chronologie totiž plyne, že žalobkyně měla pohodlný časový prostor o potřebné rozhodnutí požádat a také jej včas obdržet. O tom, že by na straně příslušného krajského úřadu snad byly takové průtahy, že by jen kvůli nim žalobkyně fakticky nemohla ve studia pokračovat, žaloba mlčí (a s ohledem na obsah citované pasáže napadeného rozhodnutí je to prakticky vyloučené).
33. Důvodná pak není ani druhá dílčí námitka obsažená v tomto žalobním bodě poukazující na současné studium žalobkyně na těžce vysoké škole v tomtéž oboru. Jak je patrné přímo z textace ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) ZPC, jsou správní orgány povinny hodnotit plnění účelu konkrétního pobytového oprávnění v době jeho platnosti. V daném případě se tedy jejich pozornost správně zaměřovala na období od 23. 8. 2023 do 3. 9. 2024. Skutečnost, že žalobkyně v akademickém roce 2024/2025 znovu studuje, je tedy z tohoto pohledu irelevantní (až na prakticky bezvýznamné tři dny od 1. 9. 2024 do 3. 9. 2024, které pochopitelně nemohou změnit závěr úvahy, zda žalobkyně plnila či neplnila účel pobytu po celou jeho dobu, resp. nikoli po dobu delší než přechodnou ze závažného důvodu). V tomto směru tedy není rozhodující, zda žalobkyně plnila účel povoleného pobytu v době rozhodování správních orgánů, ale jen to, zda tak činila v době platnosti předchozího povolení k pobytu (rozuměj: předcházejícího podané žádosti, o níž bylo rozhodováno). Správní orgány tedy nepostupovaly formalisticky, ale řádně aplikovaly přílehavou právní úpravu na jimi správně zjištěný skutkový stav věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

34. V části D své žaloby uvádí žalobkyně, že se v jejím případě mohlo nanejvýš jednat o neplnění účelu po přechodnou dobu. S tím se soud neztotožňuje, jak už osvětlil výše. Aplikovaná právní úprava ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) ZPC sice vskutku umožňuje odvrátit ji předjímaný následek, „pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu,“ žalobkyně však nic takového v projednávané věci neprokázala. Zákon v tomto směru jednoznačně zatěžuje žadatele o prodloužení pobytového oprávnění, aby samy tyto skutečnosti prokazovali. Žalobkyně ale ani přes poučení, které se jí dostalo od správního orgánu I. stupně ve výzvě ze dne 15. 10. 2024, nesdělila správnímu orgánu I. stupně nic. Teprve až ve svém odvolání počíná tvrdit, že se tu jedná o neplnění účelu toliko po přechodnou dobu cca 3 měsíců z formálního důvodu nedoložení nostrifikace středoškolského vzdělání (viz doplnění odvolání ze dne 24. 1. 2025). Takové tvrzení uplatněné až v odvolání je však již nepřipustné z pohledu koncentrační lhůty zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu. Nadto jde o tvrzení nepřípustné závěry správních orgánů zvrátit.
35. Podle stávající právní úpravy zakotvené v § 37 odst. 2 písm. g) ZPC se již neprovádí porovnání doby, po kterou cizinec účel pobytu plnil, s dobou, po kterou tak nečinil. Zákon nyní klade důraz na to, že účel pobytu má cizinec plnit v zásadě po celou dobu, po kterou jej má povolený (srov. závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, č. j. 57 A 66/2020-35). Toliko v případě, že cizinec neplnil účel pobytu pouze po přechodnou dobu ze závažných důvodů, což musí cizinec prokázat, není dán důvod pro zrušení platnosti pobytového oprávnění (v projednávaném případě důvod k zamítnutí žádosti o její prodloužení). Žalobkyně však účel pobytu neplnila po polovinu doby platnosti pobytového oprávnění. Nelze akceptovat její obranu, že se do této doby nemají počítat prázdniny. Jde o účelovou argumentaci, která pomíjí, že status studenta, který studuje, o prázdninách nezaniká, ostatně je běžné, že kontroly studia se konají i po letních prázdninách v září, před začátkem nového akademického roku. Navíc, i bez zohlednění velkých prázdnin by žalobkyně neplnila účel pobytu více než čtyři měsíce. To není doba, kterou lze v poměrech věci (kdy žalobkyně disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia na dobu jednoho kalendářního roku) považovat jen za přechodnou. O tom, že by v případě žalobkyně bylo toto neplnění účelu pobytu zapříčiněno závažnými důvody, pak vůbec nemůže být řeči; žalobkyně to ostatně ani netvrdí. Sama totiž pouze poukazuje na formální povahu povinnosti předložení nostrifikace svého středoškolského studia. Důvodnost takovéto argumentace však soud již odmítl shora.
36. Konečně, v části E své žaloby namítá žalobkyně, že napadené rozhodnutí způsobí nepřiměřený zásah do jejích soukromých a rodinných poměrů. Ani tento žalobní bod není důvodný.
37. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. g) ZPC požaduje, aby důsledky rozhodnutí, v projednávaném případě neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nebyly nepřiměřené důvodu, pro který k zamítnutí žádosti došlo, přičemž se má přihlížet zejména k dopadům takového rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince. Žaloba je v tomto směru poněkud zmatečná, když uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené právě z pohledu jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, ale fakticky o otázkách, které by se pod pojem soukromý a rodinný život daly podřadit, mlčí. Žalobkyně v tomto směru hovoří toliko o délce svého Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pobytu v ČR. Lze v této souvislosti připomenout, že žalobkyně na území ČR přicestovala 1. 9. 2022, takže v době vydání napadeného rozhodnutí (15. 4. 2025) zde pobývala zhruba dva a půl roku. Nejde tedy o nějak zásadně dlouhou dobu, která by sama o sobě implikovala, že žalobkyně nutně má na území ČR vytvořeny silné sociální či ekonomické vazby. Protože ani ona sama o takových vazbách nehovoří, je nutno uzavřít, že jen kvůli délce doby jejího pobytu na území ČR rozhodně nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřiměřené.

38. Žalobkyně se však ve své žalobě věnuje i širším souvislostem přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k důvodům pro zamítnutí její žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu. Hlavním argumentem v tomto smyslu je obava, že žalobkyně nebude moci pokračovat ve svém studiu. Je ale nutno především uvést, že tuto svou obavu žalobkyně ničím nedokládá; přitom, jak správně uvedla v napadeném rozhodnutí žalovaná, není obecně vyloučeno, aby si studium po potřebnou dobu přerušila, případně se dohodla na individuálním studijním plánu či přešla na distanční studium. Žalobkyně mohla ve své žalobě předložit tvrzení a důkazy o tom, že tyto možnosti nemá, ale neučinila tak a na závěry žalované nijak nereaguje.
39. Že pro žalobkyni bude potřeba získat nové pobytové oprávnění znamenat jisté komplikace, je jisté. Žalobkyně nicméně staví svou argumentaci tak, jako by již sama existence těchto komplikací znamenala nemožnost napadené rozhodnutí vydat pro jeho nepřiměřenost. Tak tomu však zjevně není, neboť zákon přímo s dopady počítá: jen nesmějí být nepřiměřené důvody, pro který byla žaloba zamítnuta.
40. V konkrétních poměrech projednávané věci pak nelze přehlédnout, že žalobkyně je t. č. studentkou prvního ročníku studia, je tedy na jeho samém počátku. Její možnosti upravit si studijní režim jsou tedy širší, než by tomu bylo např. na konci studia, kdy je již nutno splnit jen určité konkrétní povinnosti. Obavy, že by žalobkyně nemohla ve studiu vůbec pokračovat, nejsou ničím podloženy. Stejně tak finanční náklady, o nichž hovoří: ačkoliv je nepochybné, že případná cesta do země původu (Vietnam) a zpět, s sebou přinese určité náklady, není vůbec patrné, proč by zrovna tyto náklady v případě žalobkyně měly představovat nepřiměřený zásah. Fakt, že se žalobkyně na území ČR nedopustila žádného závadového či protiprávního jednání a vede řádný život, je sice v její prospěch, ale současně jde o okolnost, která se u cizinců usilujících o pobytové oprávnění spíše předpokládá, než že by mělo jít o natolik výjimečnou a významnou skutečnost, že by jen kvůli tomu nemohla být zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění kvůli neplnění účelu pobytu.
41. Soud proto uzavřel, že žalobkyni se nepodařilo tvrdit ani prokázat, že by důsledky napadeného rozhodnutí byly nepřiměřené důvodům, pro které byla její žádost zamítnuta.

Závěr a náklady řízení

42. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.*

soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť byla žaloba zamítnuta. Ta se ale práva na náhradu nákladů řízení vzdala. Proto soud rozhodl výrokem II. rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 17. července 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.